

ԶԱՅՆՍ ՀՆՁՈՒՄ Է...

Զայնս հնչում է խաւարի խորքից,—
Գթա՛, յայտնութի՛ր, վե՛հ նեմաւոքսութիւն,
Ես քեզ եմ փնտռում իմ կեանքի շէմքից
Եւ տե՛ս, քաւացայ անհուն սանջանքում—
Բիր-բիր նամբէ՛ով ես դիմեցի քեզ.—
Քո հետքն ու շուր նոյնիսկ չգայ.
Տե՛ս, ստութեան մէջ, մոլորութեան մէջ
Զախջախուեց կեանքս, ու դու չե՛ս գրայ...
Յոգնած եմ հիմա, անոյժ ու հիւանդ,
Բայց կը հաւատամ, որ ունիս գոյութիւն.
Բայց էլ չմնաց մի նամբայ՝ անյայտ...
Ա՛խ, երեւցի՛ր, սո՛ւրբ նեմաւոքսութիւն...
Եւ ես ոյժ կ'առնեմ, կը գոտեպնդուեմ,
Յուպս կը վերցնեմ ու նամբայ կ'երբամ.
Լոյսդ կ'առնեմ խաւար աշխարհին,
Մոլոր մարդկութեան վե՛հ կեանքդ կու տամ...

Ա. ԻՍԱՀԱԿԵԱՆՑ

49. 132. 218